

"Υπέρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπο πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καί ἀνάγκης..." (15)

(9.1.2022)

Ο Κύριος είχε προειδοποιήσει τους Μαθητές Του: "Στον κόσμο αυτόν θα έχετε θλίψεις· αλλά εσείς να έχετε θάρρος, γιατί εγώ έχω νικήσει τον κόσμο" (Ιωάν. 16:33). Με έμφαση μιλάει για το θέμα των θλίψεων και ο απόστολος Παύλος: "Διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν" (Πράξ.14:22) Προειδοποιούσε τους χριστιανούς, για να μή ξαφνιαστούν. Και γνωρίζουμε από την Εκκλησιαστική Ιστορία και τους Βίους των Αγίων ότι όσοι αντιμετώπισαν με υπομονή, θερμή πίστη και αγάπη στο Χριστό τις θλίψεις της ζωής τους ανεδείχθησαν Άγιοι! Και μάλιστα, όσο μεγαλύτερες ήσαν οι θλίψεις που αντιμετώπισαν μέχρι τέλους νικηφόρα, τόσο και περισσότερο δοξάζονται, όπως οι ένδοξοι Μεγαλομάρτυρες.

Ενώ όμως για όσους έχουν δυνατή πίστη, υπομονή, αφοσίωση στο Χριστό, οι θλίψεις γίνονται πρόκληση για νέα πνευματικά κατορθώματα, για πολλούς, για τους αδύνατους στην πίστη, γίνονται αφορμή σκανδάλων. Κάποιοι χάνουν κι εκείνη τη λίγη φλόγα της πίστης που έμενε στην καρδιά τους και πέφτουν σκανδαλισμένοι στα μαύρα σκοτάδια της απελπισίας. Φθάνουν, μάλιστα, μέχρι σημείου να καταλογίζουν στον Φιλάνθρωπο Κύριο αδικία, αδιαφορία και εγκατάλειψη.

Η Εκκλησία, όμως, ενθαρρύνει τους γενναίους πνευματικούς αγωνιστές της, να αναλάβουν και να συνεχίσουν μέχρι το τέλος τα αγωνίσματά τους κατά των θλίψεων, ώσπου να φθάσουν στεφανηφόροι στο τέρμα, και προτρέπει εμάς τους άλλους να προσευχόμαστε να απαλλαγούμε από τέσσερις θλιβερές καταστάσεις, που συχνά όλοι μας αντιμετωπίζουμε: **"Υπέρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπό πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καί ἀνάγκης..."**

Είναι τόσο συγκινητικό αυτό που συμβάνει με τους Αγίους. Ενώ τις θλίψεις που αντιμετώπιζαν προσωπικά οι ίδιοι τις θεωρούσαν επίσκεψη Θεού για περισσότερο αγώνα, για μας τους άλλους προσεύχονταν οι ίδιοι στο Θεό, να μας ελευθερώσει από τις θλίψεις. Μας εντυπωσιάζει η στάση του συγχρόνου μας Αγίου Παϊσίου. Γνωρίζουμε ότι υπέφερε για πολλά χρόνια από επώδυνες ασθένειες. Τις αντιμετώπιζε όμως με υπομονή, όπως οι μεγάλοι Άγιοι. Θεωρούσε τους σκληρούς πόνους ως επίσκεψη Θεού, για να ασκηθεί πιο πολύ στην πίστη και στην υπομονή. Και, το περίεργο για μας είναι ότι δέν ζητούσε από τον Θεό να τον απαλλάξει από τους πόνους και τις αρρώστιες. Γιατί αισθανόταν ότι οι πόνοι τον ωφελούν. Και μάλιστα είχε πει: «Όσο με ωφέλησαν οι αρρώστιες μου, δεν με ωφέλησαν οι νηστείες, οι αγρυπνίες, τα πνευματικά αγωνίσματα μιας ολόκληρης ζωής στο Άγιον Όρος». Όμως για τους άλλους πονεμένους που ζητούσαν τη βοήθειά του προσευχόταν να απαλλαγούν από τις θλίψεις τους και ο Θεός άκουγε την προσευχή του και γινότουσαν θαύματα. Ο Άγιος Παΐσιος ακολουθούσε δηλαδή την πνευματική

κατεύθυνση που έδιναν όλοι οι προηγούμενοι Άγιοι: Να παρακαλούμε το Θεό για να μας απαλλάξει από τις θλίψεις. Γιατί αντί να μας ρίξει η θλίψη σε αγιάτρευτη μελαγχολία και απόγνωση, καλύτερα να στερηθούμε τα στεφάνια που δίνονται στους αγωνιστές που υπομένουν με γενναιότητα τις θλίψεις. Μ' άλλα λόγια καλύτερα να αναγνωρίσουμε τη πνευματική μας αδυναμία και να περιμένουμε τα πάντα από το έλεος του Κυρίου.

Με τη επόμενη φράση, να δεηθούμε να απαλλαγούμε "**από πάσης όργης**", εννοούμε κυρίως τη θεϊκή οργή που εκδηλώνεται σε όσους όχι απλώς παραβαίνουν το θέλημα του Θεού, αλλά αντιτάσσονται στο νόμο του Θεού, διαστρέφουν την αλήθεια και ο εωσφορικός εγωισμός τους κρατεί αμετανόητους, εχθρούς του Θεού. Ο απόστολος Παύλος για μια κατηγορία τέτοιων ανθρώπων γράφει: "*Αυτοί μας εμποδίζουν να κηρύξουμε στους εθνικούς για να σωθούν και έτσι ολοένα ξεχειλίζει το ποτήρι των αμαρτιών τους. Έφθασε πλέον πάνω τους τελειωτικά η **οργή του Θεού***" (Α' Θεσ. 2:16). Χαρακτηριστικό παράδειγμα άμεσης εκδήλωσης της θεϊκής οργής σε πρόσωπο, που θεώρησε τον εαυτό του όμοιο με το Θεό, είναι ο βασιλιάς Ηρώδης. Ο Ηρώδης, όπως γράφουν οι Πράξεις των Αποστόλων, *ήταν σε διαμάχη με τους κατοίκους της Τύρου και Σιδώνας... Όρισε, λοιπόν, μία ημέρα για να εξετάσει το ζήτημα ενώπιον όλων. Ντύθηκε τη βασιλική του στολή, κάθισε στο θρόνο του και άρχισε να αγορεύει στο λαό και τους άρχοντες. Ο λαός επευφημούσε: "Θεός μιλάει και όχι άνθρωπος!" Αμέσως τότε, επειδή δέχτηκε να δοξαστεί ως Θεός και δεν έδωσε την τιμή στο Θεό, τον χτύπησε ένας Άγγελος Κυρίου με ξαφνική αρρώστια: γέμισε σκουλήκια και πέθανε"* (Πράξ. 12:20-23). Ας προσέχουμε και ας προσευχόμαστε με θέρμη, ώστε η όλη μας συμπεριφορά προς τον Θεόν να ελκύει την εύνοια του Θεού και το άπειρον έλεος Του.

Να προσευχόμαστε για την πρόληψη και αποφυγή από κάθε κίνδυνο και ανάγκη, είναι η συμπληρωματική προτροπή του Διακόνου: "**Υπέρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ ...κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν**".

Κάθε καινούργια μέρα που έρχεται ανακαλύπτουμε καινούργιους κινδύνους που απειλούν τη ζωή μας, που απειλούν τη σωτηρία μας. Μαθαίνουμε αδιάκοπα για θεομηνίες, πολέμους, δυστυχήματα, εγκλήματα, ακόμη και ενδοοικογενειακά, για μεταλλάξεις θανατηφόρων ιών και τόσα άλλα θλιβερά που συμβαίνουν στον κόσμο. Κι αυτή η γνώση μας οδηγεί στην αβεβαιότητα, την ανησυχία, το άγχος. Νιώθουμε ανασφαλείς στον τόπο μας, ακόμα και μέσα στο σπίτι μας. Γι' αυτό, το να είμαστε πάντα στραμμένοι στον Παντοδύναμον Θεόν, τον μόνον που μπορεί να μας σώσει από όλους αυτούς τους κινδύνους (βλ. Εβρ. 5:7) είναι η μόνη σωστή αντιμετώπιση.

Τέλος με το αίτημα "**τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ... ἀπὸ πάσης ἀνάγκης**" ο πιστός ζητά:

α) να απαλλαγεί από τις ποικίλες υλικές ανάγκες που η καταναλωτική κοινωνία θεωρεί απαραίτητες και

β) να μη στερείται τα αναγκαία μέσα για την αξιοπρεπή διαβίωση τόσον του ιδίου όσον και των οικείων του.

Από όλες αυτές τις δύσκολες περιστάσεις, τις πνευματικές και τις υλικές, ζητάμε με το αίτημα αυτό να απαλλαγούμε. Αμήν.

